

Mikko
2023.03.15.

*Kajada
Lapok.*

Tartalomjegyzék

Így írunk mi... – Válogatás a 2022-es Bertha Bulcsu irodalmi pályázat díjnyertes munkáiból	
Bencze Lilien Alexa: Csendes fenyves	3
Anna	4
Élménybeszámoló a „Balatonról, jövőről” elnevezésű verseny keretében megvalósult tanulmányi kirándulásról	8
Kirándulás a soproni Bűvösvölgybe	10
Sportélet	
Interjú Nett Viviennel.....	12
Vajdasok az országos versenyek élvonalában	
1. Kitaibel-verseny – szakmai szemmel	15
2. Kitaibel-verseny – az élményközpontú megközelítés	16
Látogatás a Mindszentyneumban	19
Ünnepi megemlékezés és kirándulás Pozsonyban	20

Vajda Lapok – a körülményektől nem független diáklap

Alapította: Keszthelyi Vajda János Gimnázium

Főszerkesztő: Kövi Andrea

Számítógépes háttér munkák: Babos István, Kámán Tibor

Borító: Varga Enikő

14. ÉVFOLYAM

1. SZÁM

2023. március

Márciusi számunk munkatársai:

Bencze Lilien Alexa Gulyás Patrik Juhász Norbert Nett Vivien Palkovics Márton

Soós Barnabás Szabó-Kövi Kamilla Varga Dorottya Varga Enikő

Bencze Lilien Alexa: Csendes fenyves

Bársonyos ég már csendes, s alszik az éjjeli fenyves;
lágyan suttog a lomb; halkan szunnyad a domb.
Törzse a fáknak vékony, s rőtfe festi az alkony,
köztük surran a szél; lassan a Hold felkél.
Gyanta aranyszín illata; fenyves friss, üde sóhaja;
némán osillan a fény; hál, aki nappali lény.
S immár ébred az árnyék, hogy ködből ma kiválják;
lombján baktat a Hold: fénylő mennybeli folt.
Éjjel minden gyermeke zsákmányt szerzeni felkele;
tűcsökök kórusa zeng, tőlük a föld is reng;
S szól a hegyeknek hátán, képzelet távoli táján:
dallam az éj küszöbén, ringat a völgyek ölén.
Messzi, hunyorgó csillagok: ők őrzik, hova ballagok;
üttalan útszövevény: rajtuk lépkedek én.
Titkos, nesztelen ösvény; vonzón bűvöl az örvény:
erdő árnya, de mély! Csendben elnyel az éj.

Anna

A fagyos decemberi estén hazafelé sétáltam. Az ablakokban fények gyúltak már. Dermesztő hideg volt és sötét. A téli éjszaka csendjét csupán csizmám kopogása törte meg. A templomból igyekeztem haza, hogy én is meggyújtsam az első gyertyát az egyszerű kis adventi koszorún, amit tegnap este eskábáltam össze néhány fenyőágból és pár csipkebogyó vesszőből. Otthon az első dolgom az volt, hogy megrakjam a tüzet, mert alig éreztem, ami kezem ügyébe esett, annyira átfagytam az úton. A kandallóban parázsló fahasábok fénye mellett aztán meggyújtottam az asztalkámon álló koszorú első gyertyáját, majd halkán énekelve a konyhába tértem, hogy nekilássak a kásafőzésnek. Ahogy ott álltam a tűzhely mellett, az öreg Laci macska is előkerült, és a lábamhoz dörgölözött. Egy kis maradékot remélhetett és a maga bölcs türelmével az esti simogatást, így a hintaszékbe ülve ölembe vettem, és elégedett dorombolása mellett vártam, hogy a kása megfőjön. Halkan dudorászva éreztem, amint a kinti hidegtől elgémberedett tagjaim végre lassan átmelegedtek.

A karácsonyra gondoltam. Nem csak úgy az ünnepre, hanem egy bizonyos karácsonyra. Annára, aki örökre megváltoztatta az életemet. Így aludtam el merengve, s észre sem vettem, hogy a kása már rég megfőtt, sőt lassan oda is égett. A reggeletem a vacsorám romjainak eltakarításával és a tűz felélesztésével kezdtem. Amit tudtam, igyekeztem megbecsülni belőle, hisz már többször volt alkalmam megtapasztalni, milyen is az éhezés. Egy maréknyit magokkal és kevéske zsírral elkeverve kivettem az ablak sarkában megbújó madáretetőbe. Megettem az utolsó darab kenyérvéget, amit még a házban leltem, aztán megmosdottam, majd a köpenyemet magamra öltve a segítőbe siettem. Még sötét volt, csak a templom ablakából szűrődött ki némi fény, meg a hajnali misén lévő emberek halk éneke. A segítőben is csend és sötétség uralkodott. Meggyújtottam hát a lámpásokat és az asztali mécseseket. Miután a kemencében felélesztettem a tüzet, egy nagy üstben vizet forraltam, és beleöntöttem a kukoricadarát, hogy jó forró puliszkává főzzem. A szekrényekből elővettem a kenyeret és a zsírt, és nagy karéjakat kenve egy tányérra halmoztam a tápláló étkeket. Lassan már pirkadt, mikor az alvóházból átjött néhány rászoruló család. Mind ugyanolyan elesettek voltak: szegények, szakadtak, betegek... A tűz mellé ülve mohón enni kezdtek, de jó volt látni, ahogy a meleg fény megvilágította boldog arcukat. Nagyon jólesett, hogy hálából ők is segítettek nekem eltakarítani a halomba gyűlt koszos edényeket. Mire a nap felkelt, és annyira világos lett, hogy a gyertyákat elolthattuk, megérkezett a doktor. Amíg egyenként vizsgálta a betegeket, figyelmem kellett, mert folyamatosan mondta, kinek milyen gyógyszert javasol. Szorgalmasan felírtam hát mindent, aztán megköszöntem a munkáját, majd kiosztásra előkészítettem az orvosságokat. Mire végeztem, már jöttek is az anyák az otthonból, mert hétfő volt, a kenyérsütés napja. Talán ezt szerettem a legjobban, ahogy együtt sütöttük a családok ropogós héjú kenyerét. Kicsit én is az asztaluknál ülhettem így lélekben minden kenyérszegésnél, és ez engem is boldoggá tett. Miközben a férfiak fáért voltak, az öregek a kandalló mellett ruhákat foldoztak, vagy épp meséket mondtak az aprónépnek.

Egy ilyen alkalommal lépett oda hozzám Tereza, az egyik segítőtársam, és megszólított:

– Róza! Mit csinálsz Szenteste?

Elgondolkodva válaszoltam:

– Ünnepelek. Anna hazajön végre – mondtam.

Tereza bólintott, majd folytatta:

– Tudod, az idén meg akartalak hívni hozzánk. Már sok éve vagy egyedül Szenteste. Vagy dolgozol, vagy otthon bezárkózol. Ha elfogadod a meghívást, szívesen látunk az ünnepen – ajánlotta fel kedvesen, de megráztam a fejem.

– Köszönöm, Tereza, de érzem, hogy idén tényleg hazajön Anna.

Ahogy múltak a hetek, mégis fontolóra vettem Tereza ajánlatát, ugyanis Anna nem válaszolt a levelémre, amelyben hazahívtam karácsonyra.

Már Szenteste napja is eljött, Terezával cipeltük a sok sálat, sapkát és pulóvert, amit a segítőben élő családoknak kötöttünk az ünnepre. Szótlan voltam, mert azt éreztem, hogy hiába imádkoztam, az idei évben sem lesz másképp: az ünnep éjszakáját megint egyedül töltöm. Miután a napi teendőimet elvégeztem, karácsonyi készülődésbe kezdtem. A kofáktól húsok, zöldségek és friss kalács is került a kosaramba. Végül, mivel karácsony nincs ajándék nélkül, a kis könyvesboltba is beléptem, hogy magamat is meglepjem valamilyen gondúzó olvasmánnyal. A boltos mosolyogva fogadott. Körbevezetett, majd – mielőtt kiléptem volna – bátoritanul megkérdezte:

– Róza néni! Szokott még írni valamennyit?

Hirtelen gombócot éreztem a torkomban.

– Nem, kedves, már nem szoktam – válaszoltam halkán –, az én történeteimet már mind megírtam. Nincs már mit papírra vetnem.

A boltosfiú szomorúan leszegte a fejét, majd udvariasan elköszönt.

Hazaérve kitakarítottam a házat, majd elkészítettem magamnak az ünnepi vacsorát. Már csak a legkedvesebb elfoglaltságom maradt hátra, az apró szeretetcsomagok összeállítása. Süteményt csomagoltam a szomszédoknak, Terezának egy terítőt, amit magányos estéimen hímezttem, a papnak egy új pulóvert, hisz mindannyian láthattuk, hogy az övé fölött már eljárt az idő. Már éppen indulni készültem, hogy eljuttassam őket kis közösségünk tagjaihoz, mikor megláttam, hogy a sötét színű égből, mint apró csillagok, hullani kezdtek a hópelyhek. Mosolyogva vágtam neki a hideg téli estének, hogy az ajándékok még az éjféli mise előtt az otthonokba kerüljenek. Az utcák egy varázsütésre átalakultak. A szállingózó hóban nevetve játszó gyerekeket láttam, házról házra járó betlehemeseket és a templomba készülődő ünneplőket. Áhítattal figyeltem a boldogság pillanatait, és éreztem, ahogy mindannyiunk szívét átjárja a karácsony fénye. Amikor pedig mind egy szívvel énekeltük a Mennyből az angyalt, elfeledkeztem a mindennapok gondjairól. Megállt az idő. Amikor azonban a mise után hazafelé sétáltam, lassan rám ereszkedett a magány. Szomorú gondolataimat váratlanul egy ismerős hang szakította félbe. A boltosfiú sietett utánam kipirult arccal a hóesésben.

– Róza néni! Várjon! – kiáltotta, majd utolérve kezembe nyomott egy kis csomagot. – Áldott karácsonyt kívánok! – mondta mosolyogva. – Hanem, ha kinyitja, ne haragudjon meg

rám! Tudja, nagyon szeretem a könyveit, és örömmel töltene el, ha még egyszer olvashatnék magától valamit.

Megleptek, de jól is estek szavai, ezért bizonytalan mosollyal én is áldott karácsonyt kívántam neki, és kicsit könnyebbnek éreztem a lépteimet, mikor hazafelé vettem az irányt. Otthon a kandalló fényénél az asztalra helyeztem az egyszerűen feldíszített fenyőágot, amit a segítőtől hoztam karácsonyfa helyett, majd hálát adva elköltöttem ünnepi vacsorámat. Már csak az adventi koszorú négy gyertyája világított. Ebben a meghitt gyertyafényben kezdtem el énekelni azokat a karácsonyi énekeket, amiket még gyerekkorunkban tanított nekünk az édesanyánk. Egyre nehezebben tartottam vissza könnyeimet, aztán már nem is próbáltam, ahogy arra gondoltam, Anna idén sem jött el. Mikor könnyeim végigcsorogtak az arcomon, a hűséges Laci macska felugrott az ölembe, mintha érezte volna, mennyire fáj a karácsonyi magány. Bevackolta magát az ölembe, míg kibontottam a boltosfiútól kapott kis csomagot. Egy üres notesz volt benne, mellette pedig egy cetli lapult bizonytalan betűkkel a hátoldalán: „Ha meggondolná magát...” Fejemet ingatva lemondóan tettem régi íróasztalomra a váratlan ajándékot, majd bontogatni kezdtem a szomszédaimtól, barátaimtól kapott apró figyelmességeket. Aztán nem tudtam mit kezdeni magammal. Még nem akartam elbúcsúztatni az ünnepet, annyira erősen hiányzott valami. Szinte önkéntelenül az íróasztalhoz léptem, fényt gyűjtöttem, és a noteszt kinyitva bizonytalanul beleírtam a nevemet. Lassan öt éve nem írtam semmit. Most egyszerre távoli emlékek rohantak meg. Arra a különleges karácsonyra gondoltam, ami húsz éve megváltoztatta az életemet. Megtört a jég. Írni kezdtem. Gondolataim cikáztak, a toll pedig csak szaladt a hófehér papíron.

Harmincesztendős lehettem, mikor advent előtt a sok éve nem látott testvéremet hazahívtam karácsonyra. Drága anyánkat már kiskorunkban elveszítettük, így ragaszkodtunk hozzá, hogy az ünnepeket még felnőtt korunkban is apánkkal töltsük. Testvéreimmel napokkal előtte hazaérkeztünk a házba, ahol felnevelkedtünk. De embertelen idők jöttek, és a háború után bátyáinkat nem láttuk többé. Miután édesapánk is a túlvilágra költözött, húgommal már semmi sem kötött minket az egykori boldog idők helyszínéhez. Az idő lassan minket is elsodort egymástól. Egyre kevésbé reméltem, hogy viszontlátom még valaha. Akkor is advent első vasárnapja volt. Leesett az első hó, és épp hazafelé siettem, mikor halk lépteket hallottam a hátam mögött. Valaki utánam kiáltott.

– Róza! Megismersz még? – kérdezte a közeledő nőalak.

Hosszú szőke haja végigomlott a vállán, s miközben felém intett, másik kezét gyengéden a fehér ruhában is jól látható gömbölyödő hasára helyezte. Belém hasított a felismerés.

– Anna? – kérdeztem hitetlenkedve, mire ő sápadtan rábólintott.

Végtelen boldogság töltött el, mikor rég nem látott testvéremhez odaléptem. Annyi év után szótlánul, könnyezve öleltük át egymást, és indultunk a házam felé a szállingózó hóesésben. Örömünk sajnos nem tarthatott sokáig. Anna áldott állapotban volt, de az orvos rossz híreket közölt, miután megvizsgálta. Megtudtam, hogy szeretett húgom már nem lehet velem sokáig...

Szenteste napján a szokottnál is sápadtabb volt, mikor az ágya szélére ülve megfogtam a kezét. Bár Anna már napok óta csak azt mondogatta nekem, hogy karácsonykor már dajkálni fogunk, az orvos aggódva félrevont, hogy közölje, a gyermek a vártnál korábban érkezik, és

Anna szervezete gyengébb, hogy a gyermekágyból felépüljön. Leírhatatlan fájdalmat éreztem. Gyermekkorom óta nem mulasztottam soha szentesti misét, kivéve ezt az egyet. Elszorult szívvel vártam, hogy Anna világra hozza gyermekét. Sosem fogom elfelejteni azt a szívszorító pillanatot, amikor meghallottam az édes sírást, amellyel a gyönyörű kislány megszületett. Testvérem az ágyon feküdt. Könnyes szemmel, remegő kézzel ragaszkodott újszülött kislányához, mintha érezné, hogy milyen nehéz elköszönni tőle. Az orvos is felém intett.

– Itt az ideje elbúcsúzni – mondta halkán. – Tudtam, hogy elérkezik az idő, mégis olyan nehéz volt elköszönni tőle. Ágya szélére ülve szorongattam hideg kezét, miközben résnyire nyitott szemével rám nézett és megszólalt:

– Vigyázz rá, Róza! Vigyázz rá helyettem is! – hangja rekedten szólt, lélegzete akadozott. – Legyél olyan jó anyja neki, mint... amilyen a miénk volt... Megígéred? – kérdezte. Én meg ott, akkor sírva ígértem meg neki, hogy vigyázni fogok a lányára.

Anna pont karácsonykor ment el. De valóban elment? Igazából akkor érkezett. Ott élt velem tovább a kislányában. A drága gyermekben, akit szívem minden szeretetével úgy neveltem, mintha sajátom lett volna. A lányában, aki minden percben rá emlékeztetett. A kislányban, akit anyja emlékére Annának neveztem el. Ő tett engem egyszerű újságíróból valódi íróvá. Írtam Annának... Írtam, hogy az emléke velem maradjon, s a teleírt lapokon örökké velem legyen az utolsó testvérem... Írtam, mert így a lányának is megőrizhettem.

A kis Anna pedig fényt csempészett az életembe. Aztán amikor felnőtt lett, és elment a saját útját járva, a fényt is elvitte magával... Nem voltak szavaim többé az olvasóim számára... De most újra írok. Egy másik karácsonyról, egy másik életről. Hogy miért?

A boltosfiú notesze fölé hajolva gondolataimból kopogás ragadott ki. A faliórára nézve megdöbbenve láttam, hogy elszaladt az idő. Már éjjel egy is elmúlt! Valami azonban azt súgta, hogy ki kell nyitnom azt az ajtót. Ahogy kitértam, a szél majdnem elfújta a kezemben a gyertyát... ám lángja fölött egy ismerős szempár csillant meg a fényben. Ő volt a karácsonyi csoda.

– Anna? – ocsúdtam fel, mint aki álomból ébred.

– Áldott karácsonyt! – felelte mosolyogva.

Én pedig átöleltem, és tudtam, hogy nekem már nem kell semmi más a boldogsághoz, csak hogy így maradassunk örökre.

Élménybeszámoló a „Balatonról, jövőről” elnevezésű verseny keretében megvalósult tanulmányi kirándulásról

A „Balatonról, jövőről” elnevezésű versenyprogram keretében 10.A osztályunk idén ősszel részt vehetett a kultúrtörténeti örökségünk megismerését is segítő, geológiai-geomorfológiai ismereteinket is bővítő tanulmányi kiránduláson Tihany környékén. A verseny a természeti környezet védelméről és a sekély tavak szépségének megőrzéséről szól.

2022. november 7-én indultunk el a várva várt túrára, ám november lévén kicsit tartottunk az időjárástól, nehogy tönkretegyje az izgalmasnak ígérkező programot. Szerencsére igazán kellemes, túrázni való időben érhattünk el első állomáshelyünkre, a tihanyi révhez. Itt ismerkedtünk meg túravezetőnkkel, aki rövidesen összefoglalta nekünk az elénk táruló Balaton és a Tihanyi-félsziget keletkezéstörténetét, és ismertette az előttünk álló túraútvonal látnivalóit, állomáshelyeit.

Vonzott minket a félsziget „geo-paradicsoma”, ahol egymást érik a különleges földtani és felszínalaktani látnivalók, a csodás levendulamezők és a kultúrtörténeti emlékhelyek. Előzetes várakozásunkat igazolták is ennek az értékes területnek a természeti-kulturális kincsei. Útvonalunk érintett például értékes templomromot és egykor működő vulkánok nyomán kialakult gejzirkúpokat, sőt a visszamaradt krátermaradványokban kialakult, Balatonunk vízszintjénél magasabban fekvő lefolyástalan tavakat is, mint például a Belső-tó.

Az Újlaki templomrom hangulata megidézte a XII-XIII. századi történelmünk hangulatát. Bár kicsit nehezen járható körbe az egykori révészfalú imahelye, azért ma is megcsodálhatjuk a koragótikus elemeket. A megmaradt boltozatindítások folytatásaként pedig elképzelhető az egykori keresztboltozatos szentély is, melynek fala mellett állhattunk. A mesés panorámájú helyre épült, négyszög alaprajzú kistemplom romjai mellől gyönyörű kilátásunk nyílt a Balatonra.

Ne feledkezzünk meg azonban a tihanyi gejzírmezőről se! Nagyjából 3-4 millió évvel ezelőtt, a vulkánműködés befejeződését követően, a földtörténeti negyedidőszakban a törésvonalak mentén feltörő hévforrások oldott anyagokban gazdag melegvizei kiterjedt gejzírmezőt hoztak létre. A környéken ma közel 50 gejzirkúpot találunk. A területen apró tavacsók is felbukkannak. A szakemberek véleménye megoszlik arról, hogy ezek hévízforrásokból alakultak-e ki a gejzirkürtök körül, vagy valamikori maar-krátert kitöltő tóban lezajlott folyamatok nyomán maradtak vissza. A gejzirkúpok kova- és mészkőtartalmú, forróvizes iszap feltöréséből származó földtani alakzatok, a vulkáni működés utóformái. A félsziget legnagyobb és leghíresebb sziklaalakzatát is volt szerencsénk megcsodálni: az Aranyház nevű gejzirkúpot. Nevét a rajta tömegesen megtelepedő, sárga színű zuzmóról kapta. A kirándulás alkalmával a környéken honos állatokkal ugyan nem találkoztunk, de megtudtuk, hogy az itt található, jellegzetes sziklai növények között nagyszámú zöld gyík populáció él. A képződményen felfelé vezető lépcsősor végén, az Aranyház tetejéről szinte beláthattuk az egész félszigetet, a Belső-tavat, a falut, sőt még a híres apátság tetejét is.

Körbejártuk még a Félbevágott-kúp szikláját, és elhaladtunk a Sajmeggyes-kúp mellett is. Hangulatos volt az őslevendulásban való barangolás is, miközben elképzeltük, milyen kivételes lehetne később tavasszal vagy nyár elején is megpillantani a lilán virágzó, intenzíven illatozó levendulamezőt...

A túra során megismerkedtünk a Tihanyi-félsziget élővilágával, növényvilágával, közeteivel és egy népes szürkemarha-, valamint lóállománnyal is. Hálásak vagyunk túravezetőnknek, Zsuzsa néninek, hogy ennyi érdekes ismerettel és különleges élménnyel ajándékozott meg bennünket. Köszönettel tartozunk szaktanárunknak, Gombási András tanár úrnak, hogy kísérőként, felelős szervezőként gondoskodott arról, hogy részünk lehessen egy ilyen csodálatos, emlékezetes kirándulásban.

*A beszámolót készítette:
Szabó-Kövi Kamilla 10.A osztályos tanuló*

*Közreműködtek:
Ilyés-Nagy Emma és Alexandrova Angelina 10. A osztályos tanulók*

Felhasznált források:

<https://akovekmeselnek.hu/2021/05/05/a-tihanyi-gejzirkupok-nyomaban/>

<https://balcsi.net/balaton-romok/tihanyi-felsziget-ujlaki-templomrom/>

<https://www.turautak.com/cikkek/turautak/tihanyi-gejzirkup-tura.html>

<https://funiq.hu/3242-a-tihanyi-f%C3%A9lsziget-bebarangol%C3%A1sa-13-km>

Kirándulás a soproni Búvösvölgybe

Március 9-én egy rendkívül izgalmas programban volt részünk. Lehetőséget kaptunk arra, hogy egy pályázati program keretében ellátogassunk a soproni Búvösvölgybe. Ez a különleges hely a Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság által az országban harmadikként létrehozott médiaértés-oktató központ. Itt a modern berendezések és tágas terek mellett profi és közvetlen oktatók vártak minket.

A letisztult dizájnnal kialakított aula már elsőre pozitív benyomást keltett bennünk. Miután lepakoltuk a holminkat, és az előírásnak megfelelően váltócipőbe bújunk, sor került az osztály kisebb létszámú munkacsoportokra bontására. Csapataink három különböző témájú teremben próbálhatták ki kreativitásukat. Belepillanhattunk például a filmkészítés izgalmas világába azáltal, hogy tévéhíradó aktív szereplői és szerkesztői lehetünk. Tapasztalatokat és élményeket szereztünk a rádiózás és magazinkészítés terén is. A foglalkozások előtt mindhárom helyszínen részt kellett vennünk egy kis tájékoztató célú továbbképzésen, melynek keretében megtekintettünk egy hasznos ismereteket tartalmazó, munkánkat segítő oktató videót a média működéséről.

A magazinkészítés helyszínén sokat tanulhattunk a képek megfelelő elhelyezéséről, a figyelemfelkeltés módszereiről, valamint a szöveg és az illusztrációk összehangolásának fontosságáról. Miután befejeztük a munkát, mindannyian kaptunk egy példányt az általunk megalkotott magazinból.

A profi eszközökkel felszerelt hangstúdióban megismerkedtünk a rádiózás menetével. Megtapasztalhattuk, mennyi ember összehangolt munkája kell egy reggeli adás létrejöttéhez. Különböző szerepeket bújunk: lehettünk műsorvezetők, meghívott interjúalanyok vagy zenei szerkesztők is.

A híradókészítés során olyan érdekes témákat dolgoztunk fel, mint például az okos eszközök használata az iskolában vagy a videójátékok előnyei és hátrányai. Ismét különböző szerepeket vállaltunk. Bújhattunk riporterek bőrébe, de szükség volt az aktuális témában szakértőként közreműködő társainkra ugyanúgy, mint a laikus riporteralanyokat játszó csoporttagjainkra.

A legkülönlegesebb, legtöbb kreativitást igénylő feladatnak a filmes foglalkozás tartottuk, melynek alkalmával egy három jelenetből álló kisfilmet forgathattunk. A történetet magunk találtuk ki, majd kiosztottuk a szerepeket, és felvázoltuk a párbeszédet. Az előkészületek után megkezdtük a forgatást egy greenboxban, majd egy jelenet erejéig a díszletautóban. E mögé egy videót vetítettek, hogy megteremtse a mozgó jármű illúzióját. Az utómunka során az oktatók előre rögzített snittekkel és zenével segítettek teljessé tenni produkcióinkat.

A nap zárásaként két csoportra bontva részt vettünk egy interaktív játékban, amelynek témáját nagyon aktuálisnak találtuk: az internet veszélyeiről szólt. Minden alkalommal készült rólunk hang- vagy videófelvétel, amit utólag megkaptuk, így lehetőségünk volt meghallgatni, illetve megtekinteni az aznapi tevékenységünket, felidézni a közösen megélt élményeket.

A program végén fáradtan ugyan, de rengeteg élménnyel és hasznos tapasztalattal gazdagodva tértünk haza.

*Az élménybeszámolót készítette:
Palkovics Márton 10.A osztályos tanuló*

Sportélet

Akikre büszkék vagyunk...

Interjú Nett Viviennel

Kedves Vivi! Gratulálok az idei szezonban nyújtott teljesítményedhez! Amit eddig a versenysportban elértél, ahogy folyamatosan az élmezőnyben teljesítesz, az egészen rendkívüli! Akik még csak szeptembertől vajdások, nem is tudják, hogy a magyar úszósport egyik nagy reménységével járnak egy iskolába. Mutasd be egy kicsit magad!

Köszönöm szépen a lehetőséget! 2006-ban születtem Keszthelyen, itt jártam óvodába, majd a Csány-Szendrey Általános Iskola és Alapfokú Művészeti Iskola diákja lettem. 2019 óta vagyok a Keszthelyi Vajda János Gimnázium tanulója. A Keszthelyi Kiscápák Sportegyesületben kezdtem úszni. Már 4 éve a ZALACO Zalaegerszegi Úszó Klub versenyzője vagyok, ahol Horváth Csaba vezetőedző és Horváth Tamás edző irányításával készülök a bajnokságokra. A hétvégén Veszprémben megrendezett IX. Medencés Hosszútávúszó Országos Bajnokságon 1.500 m-en, illetve 7,5 km távon is aranyérmert szereztem, így már 8-szoros magyar bajnok és a Nyíltvízi Európa-bajnokság 2-szeres 4. helyezettje vagyok.

Mesélj a kezdetekről! Mikor és honnan indultál?

3 éves koromban kezdtem el úszni. Mindig nagyon szerettem a vizet. Már 1 évesen félelem nélkül, mentem be a Balatonba, ezért a szüleim úgy gondolták, hogy beíratnak úszásoktatásra. Hévízen voltak az első edzéseim, mivel Keszthelyen akkoriban még nem volt uszoda. A Keszthelyi Kiscápák megalakulásakor Szántó Kata elnöknő igazolt le versenyzőként először.

Mióta űzöd ezt a sportágat versenyszerűen? Hol tartasz most a versenyúszás női kategóriájában?

4 évesen volt az első versenyem Marcaliban, és már akkor megnyertem a 25 m hátat. Annyira megtetszett a versenyzés, hogy azóta el sem tudom képzelni nélküle a mindennapjaimat. Most az U17, ifi korosztályban vagyok.

Milyen megmérettetések várnak még rád ebben a szezonban?

Áprilisban rendezik a Felnőtt Országos Bajnokságot, júniusban pedig a Nyíltvízi Országos Bajnokság következik, itt is 7,5 km-es távon fogok versenyezni. Ha sikerül bekerülnöm az első

három helyezett közé, kijuthatok az olaszországi Európa-bajnokságra. Ezeken kívül még augusztusban lesz az Ifjúsági Országos Bajnokság, így a nyár nagyobb részében is a felkészülés lesz a főszerep. Egyelőre ezek a biztos versenyek, de az úszósövetségünk versenynaptára még nem teljes, így lehet, hogy még más versenyeken is el fogok indulni.

Milyen célokat tűztél ki a közeljövődre vonatkozóan? Milyen eredményalmaid vannak a közeli és a távolabbi jövőben?

A közeljövőben szeretném megnyerni valamelyik országos bajnokságot, és az Európa-bajnokságon minél előbb szeretnék végezni. Annak örülnék a legjobban, ha meg is tudnám nyerni. A távolabbi jövőben világbajnoki aranyról is álmodom, és szeretnék eljutni az olimpiára is.

Biztos több „úszóikkal” találkoztál már. Említs párat a legemlékezetesebb találkozásélményeidből!

A legemlékezetesebb találkozásom talán az volt, amikor még az előző egyesületem meghívta Gyurta Dánielt. Amellett, hogy vele úszhattunk, megmutatta nekünk a mellúszás helyes technikáját is.

Említs olyan híres úszókat, akikkel versenyztél is! Milyen érzés az ellenfelüknek lenni?

Úsztam már döntőt Hosszú Katinkával, Késely Ajnával, Kapás Boglárkával. Nagyon jó volt velük versenyezni. Megtapasztalhattam, hogy ők is ugyanolyan emberek, mint bárki más. Ők is el tudnak fáradni és izgulnak egy-egy döntő előtt.

Kívülállóként az iskolatársak sokszor csak az élvonalbeli eredményeket hallják, és biztos vannak, akik úgy gondolják, bárcsak ők is ilyen sikeresek lehetnének. Pedig a sikernek ára van. Fegyelmezett, komoly, kitartó munka, megtervezett étrend, minimális szabadidő, szórakozás... Milyen egy napod?

Reggel 5 órakor kelek, 6-kor kezdődik a reggeli edzésem, ami 7:30-kor ér véget, ezután gyors öltözés és hajszáritás után jövök az iskolába. Ha hét órám van, 14:15-ig, ha hat órám van, 13:20-ig tartózkodom a gimiben. Sajnos legtöbbször nincs arra időm, hogy otthon ebédeljek, ezért anyukám szokott a kocsiótra ebédet csomagolni, és azt az autóban eszem meg Zalaegerszeg felé. 15 órától 17 óráig tartanak a vízi edzések, aztán megyünk erősítő tornára, ami 18-tól 19 óráig tart. Csak ezt követően érek haza, ekkor kell nekiállnom tanulni.

Mikor jut idő a barátaidra, magadra? Mikor pihensz és hogyan?

Nincs sok szabadidőm. Csak vasárnap van egy kis lehetőségem pihenni, kivéve, ha szombaton versenyem van, mert akkor tanulnom kell vasárnap is. Karácsonykor és augusztusban van 2 hetem, amikor nem kell úsznom. Ilyenkor szoktam anyáékkal egy kicsit elutazni, kikapcsolódni.

A versenyek kapcsán biztos sok helyen jártál már a világban. Sorolj fel pár különleges helyet, ahová visszamennél, mert nagyon tetszett!

Valóban sok helyre eljutottam az úszás által. Voltam kétszer Amerikában, Ausztráliában, Tenerifén, Izraelben, Olaszországban, Franciaországban, Németországban, Ausztriában, Spanyolországban és Portugáliában is. A kedvencem Los Angeles volt. Megnézhettem a Hollywood feliratot, az obszervatóriumot, a Hollywoodi hírességek sétányát, még Keanu Reevessel is találkoztam. A városon kívül megnéztem San Diegót. Jártam a híres állatkertben is, megnéztem a Hoovergátat, a Grand Canyont, és egy napot eltöltöttünk Las Vegasban is.

Mit üzensz azoknak, akik a példádat követve megpróbálnának a versenysporttal?

A nagyon kemény munka sok lemondással jár, de a dobogó legfelső fokán állva tudom, hogy megérte, és akkor mindig úgy érzem, hogy ennél jobb érzés nincs is a világon.

Köszönöm az interjút! További szép sikereket és boldog diákéveket kívánok az egész vajdás közösség nevében!

Az interjút készítette: Kövi Andrea

Vajdások az országos versenyek élvonalában

1. Kitaibel-verseny – szakmai szemmel

Az idei tanévben megrendezett Kitaibel Pál biológiai versenyre „Gulyás Team” csapattal névvel hárman indultunk: jómagam, Soós Barnabás és Gulyás Patrik.

Annak érdekében, hogy a versenyre jelentkezni tudjunk, be kellett küldenünk egy hosszabb pályamunkát egy általunk kiválasztott, lakóhelyünkhöz közeli területről. Nemcsak a terület részletes bemutatása és egy természetvédelmi intézkedés végrehajtása volt a feladat, hanem, a természetvédelmi gondolkodásmód népszerűsítése is. Mivel egyik csapattagunk Sümegcsehin lakik, ezért Sümegcsehi közelében választottunk ki olyan területeket, melyeket mind geológiai, mind biológiai szempontból értékesnek véltünk. Ebbe beletartoztak Sümegcsehi kül- és belterületének egyes részei, illetve a falu felett húzódó Kovácsi-hegy ismert pontjai is. Szerecsére több éve üzünk egy hobbit a csapattagunk családjának birtokán: ez a madarászás. Ennek keretében madárodúkat helyezünk ki és tartunk karban. A madárodúk olyan barkácsolt „dobozkák”, amelybe főként énekesmadaraink építenek előszeretettel fészket. Az odúknak 4 alapvető típusa létezik: A-, B-, C- és D-típusú odú, melyek méretükben, illetve berepülőnyílásaik átmérőjében különböznek.

A verseny két fordulóból állt. Az első fordulót online rendezték meg, erre egy külön oldalon jelentkezünk be. A második forduló – egyben a döntő – személyes részvételt igényelt, Győrben rendezték. Mindkét turnusban egy előadást kellett bemutatni az általunk kiválasztott élőhely érdekességeiről, értékeiről, az azt veszélyeztető környezeti problémákról és természetvédelmi aktivitásunkról.

Az első forduló a jelentkezéshez szükséges dokumentum bemutatásáról szólt. Ezt 5 percen mutathattuk be. Az időintervallum alatt részletesen elemeztük az általunk kiválasztott területek adottságait, tulajdonságait, majd rátértünk az említett élőhelyeket károsító veszélyforrásokra. Ezek után ismertettük madarásztevékenységünket. Bemutattuk, hogyan helyezünk ki és tartunk karban egy adott odút, továbbá megfogalmaztuk jövőre vonatkozó tervünket, ami egy pályázat keretein belül további odúsítást jelentett. Időközben sikerült is megnyernünk a „Madárbarát település” címmel kiírt pályázatot. Érkeztek a különféle madár- és állatvédelmi eszközök, így a közeljövőben már csak ezek kihelyezése van hátra.

Az első fordulóból sikeresen tovább jutva Győrbe hívtak minket az országos döntőbe.

A 2. fordulóra összeállítottunk egy teljesen új diasort. Abban bízunk, hogy az előző fordulóban elhangzottakat megjegyezték mind a résztvevők, mind a versenyszervezők, ezért az előadásunk eleje egy rövid ismétléssel kezdődött. A következő 8 percen mutattuk be az új fejleményeket. A madarak fontosságát szerettük volna hangsúlyozni. Bizonyítani akartuk, hogy ezek az állatok a biológiai védekezés egyik nagyon hatásos formáját képviselik, és megoldást jelenthetnek a gazdáknak elkerülni a túlzott mennyiségű növényvédő szerek használatát. A döntőn már saját adatokkal is büszkélkedhettünk, ugyanis tavasszal és nyáron nyomon követtük

a madarak fészkelését, s feljegyeztük a tojásaik mennyiségét, illetve a kirepült fiókák számát is egy-egy fajra levetítve. Ezekből az adatokból szakirodalmak segítségével kiszámítottuk az elfogyasztott rovarok, kártevők mennyiségét. Megjegyezném például, hogy 1 cinegecsalád 24 000 000 rovar elfogyasztására képes egy szezonnal... Ezután áttértünk a helyi óvodákban tartott előadásainkra, ugyanis május 10-én van a madarak és fák napja, aminek alkalmából betértünk a sümegcsehi óvoda csoportokhoz, és bemutattuk nekik hazánk gyakoribb madarait. A zsűritagok különösen örültek, hogy a természetkedvelő gondolkodásmódot próbáljuk terjeszteni a fiatalok körében is, és kérdéseik is ehhez kapcsolódtak. Érdekelte őket az óvodások viszonyulása a témához, ami meglepően pozitív volt. Véleményünk szerint az a legjobb, ha már gyerekkorban megszerettetjük az óvodásokkal a természetet, mert az ember azt védi, amit szeret.

*A beszámolót az országos döntőt megnyerő csapat tagja,
Juhász Norbert 10.A osztályos tanuló készítette*

2. Kitaibel-verseny – az élményközpontú megközelítés...

A 2021-22-es tanév elején az osztály épp egy átlagos biológiaórára készülődött, nem is sejtve az előtte álló kihívást. A becsengetést követően Gombási András tanár úr sietve közelített a tanári asztalhoz, majd egy gyors jelentés után egy különleges versenyt hirdetett ki: az országszerte népszerű Kitaibel-versenyt. A megmérettetésre egyénileg, de akár kettő vagy 3 fős csoportban is lehetett jelentkezni. Hárman rögtön jelentőségteljesen összenéztünk és tudtuk, hogy egy csapatban a helyünk, így jelentkezünk is az ígéretesnek tűnő versenyre. Mint „Gulyás Team” neveztünk, ám ez az elnevezés azóta ikonikus csapatnévvé nőtte ki magát tömörítve a Juhász Norbert, Soós Barnabás és Gulyás Patrik „mesterhármast”.

Az első fordulóra egy bemutatót kellett készítenünk, melyben környezetünkben lévő problémákat elemeztünk, miközben a megoldási javaslatainkat is felvonultattuk. Rohamosan fogyott a felkészülési időnk, így sietősen nekiláttunk a feladatnak. Egyikünk lakókörnyezete épp ideális helyszínnek tűnt mind az anyaggyűjtéshez, mind a beszámolókészítéshez. Meg is látogattuk a Sümegcsehi határában szerényen meghúzódó „Tocsi ranch”.néven híressé vált családi birtokot és tehenészetet. Mivel Norbink régi hobbija a madarászás, csapattagunk végre elérkezettnek látta az időt, hogy minket is bevonjon ebbe az izgalmas tevékenységbe. Hétfvégén felbicikliztünk a kiszemelt területre, majd madárodúkat szedtünk le a fákról, melyeket társunk már jóval előtte gondosan kihelyezett. Különböző segédeszközök nélkül kellett azonban végrehajtani a feladatot, mivel egyetlen létránk sem volt. Szerencsére egyikünk jóval magasabba

nőtt az átlagnál, így a nyakába ülve Norbi szinte „páholyból” tudta leszedni a magasban megbúvó odúkat. Akadtak azért olyan példányok is, melyeket sikerült „páholy nélkül”, talajon állva is elérnünk, csak ebből a fajtából jóval kevesebb volt...

Elvégezvén a feladatot szembesülnünk kellett a felismeréssel: a terepen szerzett tapasztalatanyagból még egy szakszerű, szemléletes bemutatót is készítenünk kell. Ezt mindhárman keményebb megmérettetésnek tartottuk, mint a szórakoztató és izgalmas terepmunkát. Ráadásul előtte, még a háziak libát is be kellett terelnünk az ólba, hisz a tanyán nem áll meg az élet... Aztán jöhetett a begyűjtött odúk kipucolása, mely során több olyan élménnyel is találkoztunk, amire nem számítottunk. Például kit ne érintene meg az elpusztult seregélyfiókák szívszorító látványa? A nap végén azért jutott idő egy kis szórakozásra is. Remekül alakult a gombászásunk, melynek termését biciklivel próbáltuk leszállítani a tanyára, ám Patriknak sikerült eldölni vele, ezért kétszer is megszedtük ugyanazt a gombamennyiséget, csak pár óra különbséggel... A szállásra érve korán – ahogy vidéken mondják, a tyúkokkal – szerettünk volna nyugovóra térni, ám tervünk hamar megghiúsult, mikor a szállásunkként kijelölt kultúrház előszobájában megpillantottuk a pingpongasztalt... A következő pár órát az aktív pihenés jegyében pingpongmeccsekkel töltöttük, melynek eredményeképpen olyan fittnek éreztük magunkat, hogy elhatároztuk, felderítjük az éjszakai falut. A sötétben meglátogattuk a település templomát, ahol denevérek tanyáztak. Élmény volt megismerkedni a helyi élővilággal... Korábbi horrorfilmes tapasztalatainknak köszönhetően képesek voltunk minden apró zörejhez félelmetes gonoszt vagy paranormális jelenséget kötni. Éjszakai kalandtúránkat tovább gazdagította a helyi kukoricás és a szántóföldek közti, sáros, kivilágítatlan úttal való küzdelem. Hazavergődve hátatelt szívvel tértünk nyugovóra. A másnapi borús, esős idő pont megfelelt a bemutató elkészítéséhez. Az iskolát se hanyagolhattuk el, a verseny előtti napokban is tanulnunk kellett.

Az első fordulót a szervezők online formában rendezték. Aznap nem mentünk iskolába, hanem Barnabás családja körében vendégeskedtünk, ugyanis technikailag náluk bonyolítottuk le az első fordulót.

A verseny után Kata nénitől még egy finom ebédet is kaptunk. Még aznap kiderült, hogy az országos döntőbe jutottunk. A zsűritagok megfogalmaztak számunkra egy hasznos, tanácsokkal teli szöveges értékelést, hogy minél eredményesebben szerepelhessünk döntőben. Sikerünket egy késő délutánig tartó, kiadós pecázással ünnepeltük meg a Balaton partján.

Hihetetlenül hamar eljött a győri döntő napja! A versenyelőadások sorrendjében a másodikak voltunk. Amíg várakoztunk, nagyon izgultunk, de amikor a közönség és a zsűri előtt felálltunk, mintha megszűnt volna minden félelem. Valami megfoghatatlan nyugalom szállt ránk. Higgadtan és összeszedetten magyaráztunk, elemeztünk, a feltett kérdésekre is frappánsan válaszoltunk. Bátran mondhatjuk, hogy maximális volt a jelenlétünk, a koncentrációnk. Különleges élmény volt. Talán a bemutatónk végén felhangzó taps zökkenett vissza újra a hétköznapi valóságba... A helyünkre ülve óriási megkönnyebbülést éreztünk. Végcsináltuk, amire vállalkoztunk... Aztán elérkezett az eredményhirdetés ideje. Sorra estek ki előttünk meggyőző teljesítményt nyújtó, erős csapatok. A harmadik és második helyen többszörös holtverseny alakult ki, az izgalom a tetőfokra hágott...

Amikor az összes második helyezett csapat neve elhangzott – és a miénket még mindig nem mondta senki –, megszólalt Gombási tanár úr: „Fiúk! Magukat kihagyták...” De akkor, ott titokban éreztük, amire felkészítő tanárunk is finoman célozni próbált, hogy a Kitaibel-verseny országos döntőjét mi nyertük...

Pár perc múlva nem győztük fogadni a gratulációkat. Sajnos csak néhány kép erejéig élvezhettük a siker, az ünnep ízét, mert él órán belül indult a buszunk.

Hazafelé megpróbáltuk feldolgozni, amit átéltünk. Jólesett az elismerés, hisz rengeteg munkánk, feláldozott szabadidőnk volt az eredmény mögött. Emlékeztünk a mélypontokra is, amikor úgy éreztük, nem csináljuk tovább, mert minden tartalék energiánk elfogyott.

Köszönjük felkészítőnknek, Gombási András tanár úrnak, hogy végig segített, támogatott bennünket, továbbá mindazoknak – családtagoknak, barátoknak, osztálytársaknak – akik hittek bennünk, drukkoltak nekünk.

Vállaljátok ti is a kihívásokat! Vágjatok bele, főleg, ha van egy jó csapat! Higgyétek el, megéri!

*A beszámoló Soós Barnabás és Gulyás Patrik
10.A osztályos tanulók tollából származik*

Látogatás a Mindszentyneumban

A kommunista diktatúra áldozatainak emléknapja alkalmából felkerestük a zalaegerszegi Mindszentyneumot. Annak ellenére, hogy a kirándulás fakultatív program volt, iskolánk közel harminc diákja döntött úgy, hogy meglátogatja Mindszenty József bíboros, hercegprímás, esztergomi érsek életét bemutató múzeumot.

Érkezés után Varga Sz. Gábor igazgató úr, Egyedné Molnár Eszter tanárnő és Turi Zoltán tanár úr kíséretében vettünk részt egy tárlatvezetésen, amely megismertette velünk Mindszenty József kalandos, küzdelemmel, nehézségekkel, akadályokkal és áldozatokkal teli életútját, mély vallásosságát, elhivatottságát, s nemes tetteit, amelyekkel az egyházon, országunkon és a magyar embereken igyekezett segíteni, miközben sziklaszilárd elhatározottsággal állt ellen mind a nyilasok, mind a kommunisták erkölcstelen, kegyetlen rendszerének. Az érdekes kiállításon a színek útját követve megszemlélhettük a Mindszentyről készült képeket, különleges archív felvételeket és a hagyatékából megmaradt tárgyakat. A lenyűgöző körteremben csoportképet készítettünk az ártatlanságot szimbolizáló, hófehér Mindszenty-szoborral. Ezt követően a kommunista diktatúra alatti egyházüldözésről szóló tárlatot tekintettük meg. A korabeli helyiségek mintájára berendezett termekben barangolva ismeretterjesztő videókat, interjúkat, képeket, tárgyakat, újságokat és iratokat vehettünk szemügyre. Rövid kitérőként a múzeum középkori, illetve jégkorszaki tárlatát is meglátogattuk. Végül a „Magyar Gulag – Táborvilág Magyarországon” című szabadtéri kiállítás plakátjait is megtekintettük.

A zalaegerszegi múzeum különleges, megrendítő és elgondolkodtató hangulatának köszönhetően mindannyian rengeteg új, hasznos ismeretet szereztünk, s méltóképpen megemlékeztünk egy könyörtelen, embertelen rendszer áldozatairól.

A beszámolót készítette: Bencze Lilien Alexa

Ünnepi megemlékezés és kirándulás Pozsonyban

2023. március 15-én a Rákóczi Szövetség Diákutaztatási Programja keretében Varga Sz. Gábor igazgató úr szervezésében egy emlékezetes ünnepi kiránduláson vehettünk részt Pozsonyban. A történelmünkhöz megannyi szállal kötődő Duna-parti városban tett kalandtúránk a gyönyörű nemzeti történelmi helyszínek, épületek megtekintésével méltó keretet adott az ünnepnek.

A történelmi múltunkat felidéző idegenvezetés sétaórái alatt egy csodálatos időutazás résztvevői lehettünk. A századokon átívelő, érdekes és részletes ismeretanyagot – egy rendhagyó történelemóra keretében – igazgató úr közvetítette számunkra. A program szervezésében Egyedné Molnár Eszter tanárnő és Horváth Zoltán tanár úr is aktívan közreműködtek.

A látnivalókban gazdag városnéző túra alatt nem sokat pihenhettünk. Megcsodáltuk Pozsony egyik jelképét, az Óváros északi részén magasodó Mihály-kaput, melynek felső szintjéről pazar kilátás nyílik a városra, belső tere pedig egy fegyvermúzeumot rejt. A középkori eredetű városkapu tetején a sárkányt legyőző Szent Mihály arkangyal szobra látható. Tekintélyt parancsoló látványt nyújtott az egykori koronázási templom, a Szent Márton-dóm tornya, tetején Szent István koronájának másával. Sétáltunk a pozsonyi Várban, gyönyörködtünk a Fő téren álló Városháza épületében is. Az Óváros hangulatos sétaterét barokk, klasszicista és szecessziós épületek övezték. Az Óváros szívében állt a rokokó stílusban épült Apponyi-palota, melynek emeleti termeiben a korabeli arisztokrácia fényűző életét bemutató múzeum kapott helyet; míg földszinti, alagsori helyiségeiben borászati kiállítás várta az érdeklődőket.

A város legszebb klasszicista palotája a Prímási Palota, mely számos nevezetes történelmi esemény színhelye volt. Tükörtermében ajánlotta fel gróf Széchenyi István birtokainak egy teljes évi jövedelmét az MTA megalapítására. Nemzeti emlékezetünk egyik letragikusabb eseményének is tanúja lehetett a híres terem, amikor 1849 őszén Haynau tábornok itt írta alá szabadságharcunk honvédtábornokainak halálos ítéletét. Gyönyörködhettünk a barokk-reneszánsz stílusú színházépületben is, melynek ünnepélyes megnyitóján a Bánk bánt személyesen Erkel Ferenc vezényelte. Az Óvárosban sétálva ízelítőt kaphattunk a helyi humorból is. Vidám pillanatokot okoztak például a köztéren szerényen meghúzódó, szellemes

szobrok. A legviccesebbnek a csatornából kikandikáló vidám kis alakot találtuk, de hálás fényképtémát szolgáltatott Napoleon egy padra könyöklő katonája is. A legmodernebb látnivaló egy UFO-nak hívott építmény volt, melynek tetejéről bárki egy igazán különleges helyről élvezhette a dunai panorámát.

Délután került sor az 1848–1849-es magyar szabadságharc bukásának 175. évfordulója alkalmából rendezett koszorúzási ünnepségre. Évek óta hagyomány, hogy a felvidéki magyarság március 15-i központi ünnepségét a pozsonyi Medikus kertben tartják. Az ünnepi beszédet dr. Szili Katalin miniszterelnöki főtanácsadó mondta, aki e szavakkal üzent a 21. századi magyarságnak: „Legyen béke, szuverenitás és egyetértés!” Megemlítette az elmúlt évek nehézségeit, nemzetpróbáló kihívásait: a koronavírus-járványt, az ukrajnai háború okozta válsághelyzetet, melyek egyre inkább földre kényszeríténék az általunk eddig ismert békés világot.

Hazafelé nem csak a jó hangulatú városnézés, a történelmi-kulturális emlékhelyek felejthetetlen képeit vittük magunkkal. Útravalóként megőriztük az ünnep soha nem múló üzenetét: a nehéz történelmi időkben mindig szükség van a nemzeti összefogásra.

A pozsonyi utazás különleges, felemelő élmény volt. Köszönjük szépen minden részt vevő diáktársunk nevében!

*A beszámolót készítette:
Szabó-Kövi Kamilla 10.A osztályos tanuló*

Warko
2023.03.15.

Kajda
Lapok.